

KÉZFOGÁSOK

JURE KAŠTELAN

A FEKETE BÁNAT ALTATÓJA

*Nem vagy egyedül.
Holló vájja a szemedet.
Nem vagy egyedül. Nem vagy egyedül.
Alom a holló.
Egyedül. Egyedül. Nem vagy egyedül.
A hollónak suhog a szárnya.*

MIT KEZDEK A GITÁROMMAL?

*Sírásó vagyok. S van egy kedvesem. Minden nő közül a legszebb.
Nap szórja rá a sugarát és engem is beragyog.
Van egy gitárom is, öreg, mint a tenger.
Ha meghal a kedvesem, mit kezdek a gitárommal,
mely öreg, mint a tenger?*

*Fiatal vagyok. Deszkekalyibám sírkertnek veti a hátát.
Előtte elhúznak a hajók. Nem jár hozzám a kedvesem.
Csak a holtak látogatnak. Meg a sirályok és a fellegek.
Ha meghal a kedvesem, mit kezdek a gitárommal,
mely öreg, mint a tenger?*

*Magamban dúdolgatok, s nem tudom, hall-e a kedvesem,
vagy alszik a holdfényben a csillagok alatt,
mint nevetése és álomgyöngye a homokfövenyen?
Ha meghal a kedvesem, mit kezdek a gitárommal,
mely öreg, mint a tenger?*

A SZERELEM ÁTVÁLTOZÁSA

1.

*Szerelem volt s a mámortól mókussá változott
csöpp hallá csöpp csillaggá
csöpp vízzé csöpp hegygé csöpp rétté
csöpp tengerré csöpp vitorlává csöpp madárrá
csöpp olajfává és nappá
és lett belőle dagadó öröm
csupa gyönyörűségből csupa gyönyörűségből*

Szerelem volt és lett belőle villanó penge
kopár part
és vér és vér és vér
sötét tűz tűz-sötét szerelem

2.

Fölgyújtom a hegyeket a hegyeket a hegyeket
s a levegőt
az illatokat
a színeket
mert minden te vagy szerelmem
és nem hagyom hogy lássanak
Remegő
és megfoghatatlan
vagy szerelmem s a tested tovaszáll

3.

A halálba a halálba ha odavaló vagy
de neked
csak
a tested
a tested
száll tova s tűnik el
Maradj itt légy csontváz
csak ne röppenj föl a csillagokba

HALOTT A HÁZBAN

A holtak nem kelnek föl a temetőkből. A házakban vannak.
A tükrökben. És nézegetik magukat a vízben. Csendesek.
Olvasnak, pergetik a lapokat és viselik a ruháinkat. És mégis
mindig láthatatlanok. Folyton éhesek. Folyton terhesek. Álmatlanok.
És mindig vakok. Porosak. Eltévedtek. Kifulladtak. Sűrögnek-forognak.
És sírnak. Hallgatnak. Lopkodják a kenyerünket.
Levetkőztetnek bennünket. Sarkunkban topognak. És hallgatnak,
hallgatnak titokzatosan. Rajtunk kívül vannak. Sohasem bennünk.
De ott vannak mindenütt. Ők az élettelen
élők. Mi csak átutazók vagyunk.
A halál vendégei.

SZÜCS Imre fordításai